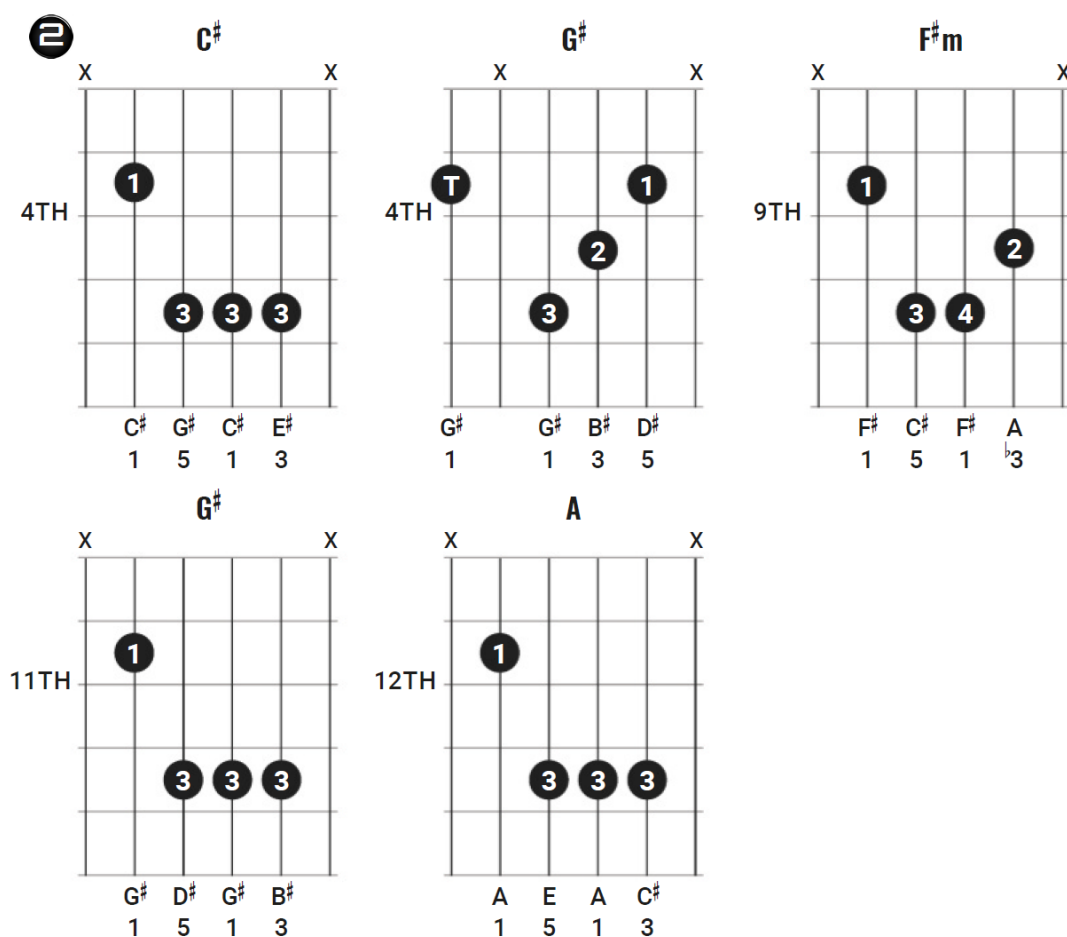

Als je deze akkoordprogressie met een rustig slagritme speelt, zou je dit als een zich herhalende vier-maten progressie kunnen beschouwen, waarbij het G#sus4 en het G# akkoord, beiden in de laatste maat vallen. Het C#m akkoord in dit voorbeeld verhindert dat je een volledige barré over de gitaarhals kunt maken, omdat je de twee E-snaren (de lage en de hoge) moet afdempen met je wijsvinger. Je zou het akkoord weliswaar met een volledige barré kunnen spelen (dus de lage en hoge E-snaar op de 4de positie meenemen), maar dan ga je voorbij aan de essentie van deze David Gilmour progressie. De twee middelste akkoorden, de G#m en de F#m, hebben dezelfde *shape* (vorm). Je moet het G#m akkoord een toon lager spelen, dus de *shape* verplaatsen van de 4de naar de 2de positie. Dit is een van de grote voordelen van barré akkoorden: *shapes* die je over de gehele gitaarhals kunt gebruiken.

Net zoals in voorbeeld 1, speel je de eerste drie akkoorden met ieder een volledige maat, het G# en A akkoord delen samen de laatste maat. We hebben met opzet het G# majeur akkoord uit voorbeeld 1 in dit voorbeeld een andere *voicing* gegeven. Ook hier geldt dat er wederom helder en met enige nadruk moet

worden gespeeld. Je ziet dat het C# mineur akkoord in voorbeeld 1 bijna identiek is aan het C# majeur akkoord in voorbeeld 2. Fit komt omdat je maar één noot hoeft te veranderen in een akkoord om het akkoord van mineur in majeur te spelen. In onze voorbeelden wordt de kleine terts, E, een grote terts, E# (F). Je ziet ook een overeenkomstige aanpassing tussen het G# mineur en het G# majeur akkoord, doordat de B een B# (C) wordt. Eenmaal aangekomen bij het vierde akkoord in deze progressie, hebben we wederom een G# majeur *voicing*, deze keer vanaf de 11de positie. Zie ook dat het C#, G# en A akkoord alledrie op dezelfde shape zijn gebaseerd, waarbij ieder akkoord zijn naam ontleend aan de noot van de positie van de wijsvinger op de lage E-snaar.

C#m
9TH
C# G# C# E G# C#
1 5 1 3 5 1

A
5TH
A E A C# E A
1 5 1 3 5 1

E
7TH
E B E G#
1 5 1 3

B
7TH
B B D# F#
1 1 3 5

C
8TH
C C E G
1 1 3 5

In voorbeeld 3 zie je een klassieke akkoordprogressie voor een prog-rock *interlude* (instrumentaal tussenspel) in een muziekstuk, iets wat je in de hedendaagse popmuziek bijna nooit meer tegenkomt. Probeer een maat te spelen met het C#m en het A akkoord, gevolgd door een maat met het E akkoord, en het b en C akkoord ieder op twee tellen in de laatste maat. Muziektheoretisch gezien zou het G# akkoord moeten oplossen in C# mineur, zoals je in voorbeeld 1 ziet. Het alternatief dat je hier ziet, de B, C, C#m progressie, heeft daarom een behoorlijk onderscheidend karakter.

Als je de progressie uit voorbeeld 4 wilt spelen, klinkt dat het mooiste als je je plectrum neerlegt, en naar de *fingerpicking* stijl overstapt. Je kunt in dit voorbeeld allerlei varianten bedenken van *fingerpicking*. Met behulp van de duim van je speelhand kun je afwisselen tussen de laagste twee noten uit de akkoorden, waarbij je tegelijkertijd met de eerste duimaanslag, de hoogste noot van het akkoord speelt, en gebruik daarvoor je middelvinger. Speel dan de noot op de B-snaar, tussen de twee basnoten door. Speel twee maten met de eerste twee akkoorden, gevolgd door een maat waarin beide akkoorden E en B zijn inbegrepen, en keer dan terug naar twee maten met respectievelijk het Dsus2 en het D akkoord. De open D in al deze akkoorden (behalve bij het A7/E akkoord) wordt ook wel een porgelpunt (*pedal point*) genoemd.

Een orgelpunt is een grondtoon (in dit geval de open D-snaar) die gespeeld blijft worden terwijl in de harmonie andere noten of akkoorden worden gespeeld.

4

D
X X 0
D A D F#
1 5 1 3

G⁷/D
X X 0 0 0
D G B F
5 1 3 ^b7

E/D
X X 0
D B E G#
^b7 5 1 3

A⁷/E
X X
E A C# G
5 1 3 ^b7

D^{SUS2}
X X 0 0
D A D E
1 5 1 2

12TH

5

G
X X
G G B D
1 1 3 5

Bm
X X
B F# B D
1 5 1 ^b3

De meeste akkoorden die je kunt gebruiken voor voorbeeld 5 vind je terug in de voorafgaande voorbeelden, bijvoorbeeld de 4 akkoordprogressie G, A, C, G, en dan terug naar voorbeeld 4 via het B mineur akkoord van voorbeeld 5 en het E akkoord van voorbeeld 3, uiteindelijk gevolgd door het A akkoord uit datzelfde voorbeeld 3. Je hebt gezien dat de meeste akkoorden die we in deze “Deep Dive” hebben gebruikt de standaard majeur en mineur akkoorden zijn, en het geniale dat David Gilmour met deze basisakkoorden doet, is afwijkende *voicing* toepassen, veelvuldig gebruik maken van toonsoort veranderingen en

modulaties, orgelpunten binnen de akkoordprogressies gebruiken en onverwachte cadensen verwerken (een cadens is een opeenvolging van tonen of akkoorden, die de toonsoort definieert en daarmee een voorlopig of definitief rustpunt in de muziek betekent). Daardoor kreeg Pink Floyd zijn unieke geluid binnen de prog-rock, waarbij David Gilmour ook nog eens een briljant pedal-steel/lapsteel gitarist is. Je kunt dan nog veel meer variatie in de muziek en je gitaarspel aanbrengen, wat hij dan ook stelselmatig doet.